Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

«Από τη στάχτη του
θα ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ»
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 | ΤΡΙΤΗ 8 ΓΕΝΑΡΗ 1991 | ΑΡ. Φ. 131 | ΔΡΧ. 50

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΘΑ ΑΝΑΠΤΥΧΘΕΙ ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΔΥΟ ΜΠΛΟΚ

Η Ν.Δ. ο φανερός, Συνασπισμός - ΠΑΣΟΚ ο κρυφός και πιο επικίνδυνος εχθρός

Σε φάση μεγάλης όξυνσης περνάει η αντιπαράθεση των δύο μπλοκ της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Η απουσία των Παπανδρέου - Φλωράκη από τη πρωτοχρονιάτικη λειτουργία της Μητρόπολης δεν ήταν μια κίνηση της στιγμής, και ακόμα λιγότερο ήταν μια διαμαρτυρία για το ζήτημα των χουντικών. Άλλωστε η διαμαρτυρία αυτή της αντιπολίτευσης πραγματοποιήθηκε σε μια στιγμή που η κυβέρνηση είχε αναδιπλωθεί.

Όχι επρόκειτο για τα συμβολικά εγκαίνεια μια νέας περιόδου. Μιας περιόδου στη διάρκεια της οποίας κεντρικός στόχος του ρωσόφιλου αντιπολιτευτικού μπλοκ είναι το τέλος της αυτοδύναμης κυβέρνησης της Ν.Δ.

Όταν λέμε τέλος της αυτοδυναμίας δεν εννοούμε σώνει και καλά πτώση της κυβέρνησης της Ν.Δ. Εννοούμε ότι έχουν ωριμάσει οι συνθήκες ώστε να πάψει η Ν.Δ. από ουσιαστική άποψη να κυβερνάει μόνη της. Ενώ δηλαδή το νεοδεξιό μπλοκ θα μπορεί να επιτρέψει στη Ν.Δ. να είναι από τυπική άποψη μόνη της στην κυβέρνηση, δεν θα της επιτρέπει να αποφασίζει μόνη της.

Η αντιπολίτευση έχει βάλει από καιρό αυτό το στόχο και έχει αδράξει κάθε ευκαιρία να τον πραγματοποιήσει. Θα θυμούνται οι αναγνώστες μας ότι στη διάρκεια των κινητοποιήσεων για το ασφαλιστικό το μπλοκ Συν - ΠΑΣΟΚ είχε σαν κεντρικό αίτημα την απόσυρση του νομοσχεδίου και την συνδιαμόρφωση ενός καινούργιου από μια «οικουμενική» επιτροπή Συν - ΠΑΣΟΚ και Ν.Δ.

Τότε η Ν.Δ. είχε αρνηθεί μια τέτοια λύση και είχε προχωρήσει μόνη της στην ψήφιση του νομοσχεδίου. Αμέσως μετά το μπλοκ έσπασε τις απεργίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ γιατί δεν είχε σαν στόχο να ρίξει την κυβέρνηση της Ν.Δ. αλλά όπως είπαμε να συνδιαμορφώσει το νομοσχέδιο, δηλαδή να συγκυβερνήσει μαζί της.

Τώρα η αντιπολίτευση βρίσκεται κοντά σ' αυτόν το στόχο και γι' αυτό επιταχύνει την πορεία της και δυναμώνει τα χτυπήματα που οδηγούν στην πραγματοποίησή του. Για πρώτη φορά τώρα μπορεί να κερδίζει πόντους. Η Ν.Δ. είναι πια αρκετά εξουθενωμένη και φθαρμένη για ν' αρχίζει τις υποχωρήσεις.

Αυτή είναι η περίπτωση των χουντικών τέτοια θα είναι σε λίγο και η περίπτωση των μαθητών.

Για το ότι ο Παπανδρέου και ο Φλωράκης είχαν συμφωνήσει στην αποφυλάκιση των χουντικών δεν μπορεί να υπάρχει καμμιά σοβαρή αμφιβολία. Οι δηλώσεις του Λεντάκη στις αρχές του περασμένου χρόνου υπέρ της αποφυλάκισης ήταν χαρακτηριστικές. Το ίδιο και η πελώρια αδράνεια του ΠΑΣΟΚ σε όλο το τελευταίο διάστημα όπου συζητιόταν στην Ν.Δ. το ενδεχόμενο της αποφυλάκισης και προετοιμαζόταν η κοινή γνώμη. Ούτε θα έπαιζε κορώνα - γράμματα τις σχέσεις του με τον Καραμανλή ο Μητσοτάκης όταν τον διαβεβαίωνε ότι είχε την κάλυψη των Παπανδρέου - Φλωράκη για την αποφυλάκιση.

Ο Συνασπισμός και το ΠΑΣΟΚ απλούστατα βρήκαν μια ευκαιρία να οδηγήσουν στην πρώτη της μεγάλη πολιτική ήττα την κυβέρνηση να την εκθέσουν και να την γελοιοποιήσουν. Ο Μητσοτάκης υποχώρησε άτακτα.

Όμως δεν μπορούσε να κάνει αλλοιώς. Γι' αυτό δεν θα δεχότανε απλά τις πιέσεις του μπλοκ αλλά τις πιέσεις όλου του λαού που παραμένει και σήμερα ορκισμένος εχθρός των φασιστών. Με την ανοχή του μπλοκ θα πέρναγε η αποφυλάκιση με λίγες σχετικά απώλειες, με το μπλοκ εναντίον του ο Μητσοτάκης θα οδηγιόταν σε συντριβή.

Ότι έτσι έχουν τα πράγματα, ότι δηλαδή ο Συνασπισμός και το ΠΑΣΟΚ συμφωνούν στην ουσία ότι πρέπει να βγουν έξω οι απριλιανοί φασίστες φαίνεται κι από το που έριξαν και τα δύο κόμματα το βάρος τους στην επίθεσή τους ενάντια στην Ν.Δ. Όχι στο ότι θα δινόταν χάρη στους χουντικούς αλλά στο ότι θα δινόταν δίχως αυτοί να τόχουν ζητήσει. Αυτή ήταν μια διαφορά που είχε να κάνει με το καθεστώς που θα έπρεπε να διέπει από δω και μπρος συμφωνα με το μπλοκ, τις σχέσεις της Ν.Δ. με τη χούντα. Είχε να κάνει δηλαδή στο βάθος με τον ρυθμιστικό ρόλο που απαιτεί να παίζει το μπλοκ στην πολιτική ζωή.

Όμως η αντίθεση που θα παίξει καθοριστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις είναι εκείνη που αντιπαραθέτει τους δύο πόλους στο ζήτημα της εξέγερσης των μαθητών.

Είμαστε της άποψης ότι και εδώ ο Μητσοτάκης θα δοκιμάσει την ήττα. Όπως και στην περίπτωση των χουντικών θα διαπράξει, έχει διαπράξει ήδη, το ίδιο λάθος, θα έρθει αντιμέτωπος ταυτόχρονα με το λαό και με το αντίπαλο μέτωπο της αστικής τάξης. Η αλλοιώς το ρωσόφιλο μέτωπο θα νικήσει γιατί θα αξιοποιήσει την πανελλήνια δημοκρατική πάλη των μαθητών ενάντια στο φα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΧΟΥΝΤΙΚΟΙ: ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

Την πρόθεση της κυβέρνησης Μητσοτάκη ν' αποφυλακίσει τους χουντικούς μέσα στις γιορτές έφερε στη δημοσιότητα πρωτοσέλιδο δημοσίευμα της εφημερίδας «Τα Νέα» στις 21 του Δεκέμβρη. Στο δημοσίευμα μάλιστά τονιζόταν ότι «τη διαδικασία του Συμβουλίου Χαρίτων θα κινήσει αυτεπαγγέλτως, κατά νόμον, ο υπουργός Δικαιοσύνης». Τι σημαίνει αυτό; Ότι η κυβέρνηση θα έδινε χάρη στους χουντικούς ακόμα και χωρίς να το έχουν ζητήσει οι ίδιοι.

Τα «επιχειρήματα» της κυβέρνησης...

Δύο, ουσιαστικά, επιχειρήματα πρόβαλε η κυβέρνηση. Το πρώτο έχει να κάνει, με τις γιορτές και είναι περισσότερο «ηθικό». Υποστηρίχθηκε δηλαδή ότι η αποφυλάκιση των χουντικών θα γινόταν «με την ευκαιρία των εορτών των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς εις εκτέλεσιν του χριστιανικού καθήκοντος της αγάπης και της φιλαλληλίας»! Να πώς το «αγαπάτε αλλήλους» μεταφράζεται σε «αγαπάτε τους πραξικοπηματίες».

Το δεύτερο επιχείρημα είναι καθαρά πολιτικό. Είναι αυτό ακριβώς που είχε προβάλει ο Λεντάκης το ΄89. Ισχυρίζεται η κυβέρνηση ότι η δημοκρατία στην Ελλάδα είναι τόσο καλά εδραιωμένη και θωρακισμένη από τους εχθρούς της, που δε φοβάται μερικούς «πρώην» χουντικούς μήπως αλλοιώσουν το πολίτευμα.

Και, εδώ που τα λέμε, έχει δίκιο η κυβέρνηση κατά ένα μέρος. Στο δεύτερο σκέλος, εκεί που λέει ότι δε φοβάται μήπως οι αποφυλακισθέντες αλλοιώσουν τη μορφή του

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 3

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΘΑ ΑΝΑΠΤΥΧΘΕΙ ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΔΥΟ ΜΠΛΟΚ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

σίστα Κοντογιαννόπουλο και τη φασιστική ιδεολογία της μητσοτακικής ηγεσίας της Ν.Δ.

Όπως και στους χουντικούς έτσι και με τους μαθητές η μητσοτακική Ν.Δ. θα δουλέψει σαν ένα πελώριος προβοκάτορας του ρωσόφιλου μετώπου. Πως θα μπορούσε να χάσει αυτό το τελευταίο μια τέτοια θαυμάσια ευκαιρία; Και πως θα μπορούσε να μη δώσει μια έξοχη θεατρική παράσταση πάνω σ' αυτό το πλούσιο θέμα;

Τι κάνει το μπλόκ;

Ότι κάνει πάντα. Μοιράζει ρόλους και χτυπάει. Το ρόλο του ενδιάμεσου διστακτικού φίλου των μαθητών τον παίζει ο Συνασπισμός, που δεν τόχει σε τίποτα αμέσως μετά τον ελιγμό του Κοντογιαννόπουλου να πάρει έμμεση θέση ενάντια στις καταλήψεις και να προτείνει στον «Ρ» νέες μορφές αγώνα. Ο Συνασπισμός μέχρι το τέλος θα παίζει τη γέφυρα της Ν.Δ. με το ΠΑΣΟΚ, που αυτό θα ακολουθεί πάντα την άκρα «αντιδεξιά» γραμμή. (Βέβαια βοηθάει σ' αυτό και ο «αντιδεξιός» του αυριανισμού).

Το ΠΑΣΟΚ θα βγει με όλες του τις τάσεις υπέρ των μαθητών και των καταλήψεων. Η «Αυριανή» η «Επικαιρότητα», τα «Νέα» δεν θα ταλαντευτούν ούτε στιγμή. Ο αγώνας των μαθητών, που όλοι τον χρησιμοποιούν κατά πως τους συμφέρει θα μετατραπεί σε αιχμή του δόρατος της «αντιδεξιάς» πάλης και πολλοί μονομιάς θα ξεχάσουν πως μερικές από αυτές τις φυλλάδες βρίζαν τους μαθητές στις αντι- Τρίτση καταλήψεις του '88.

Ωστόσο ούτε και το ΠΑΣΟΚ σαν κόμμα αυτό καθε αυτό έχει πάρει μια ξεκάθαρη και σθεναρή στάση υπέρ των μαθητών και των καταλήψεων.

Αυτή τη δουλειά για λογαριασμό όλου του μπλοκ την έχουν αναλάβει (εκτός από το φιλικό τους τύπο) η ΟΛΜΕ και η ΑΣΓΜΕ.

Ξαφνικά η χιλιοπροδοτική ηγεσία της πρώτης κα η ηγεσία σφραγίδα της δεύτερης μετατρέπονται σε σθεναρούς φίλους των μαθητών και ξεχνάνε πως δέχτηκαν ευχαρίστως τα προεδρικά διατάγματα και την υπουργική απόφαση του Κοντογιαννόπουλου (με εξαίρεση το πόϊντ σύστεμ) όταν είχαν πρωτοβγεί και με πόση ευλάβεια τις είχαν υιοθετήσει.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι οι μαθητές πρέπει να είναι ευτυχισμένοι που φαγώνονται τόσο άγρια τα δυο μπλοκ των εχθρών του, τα δύο μπλοκ της αστικής τάξης και ότι θάπρεπε με μεγάλη χαρά να δεχτούν το συμμαχικό χέρι βοήθειας από το ΠΑΣΟΚ και τον Συνασπισμό.

Όμως δεν είναι έτσι. Αυτοί δούλευουν με το αζημίωτο και ξέρουν να φοβούνται τους μαθητές, καιτο λαό γενικώτερα πιο πολύ από τη Ν.Δ. Ποτέ δεν θάθελαν να προσφέρουν στους μαθητές μια νίκη. Φρόντισαν λοιπόν από την ώρα που ξέσπασε το κίνημα των μαθητών, με τη βοήθεια της ΕΦΕΕ και των τροτσκιστών, με τους δικούς τους ανθρώπους μέσα στους μαθητές, με την ΟΛΜΕ και με το φιλικό τους τύπο και τους σταθμούς, να αλλοιώσουν σοβαρά την κεντρική γραμμή του κινήματος. Με μια απαράμιλλη δεξιοτεχνία έκρυψαν από τους μαθητές ότι ο Κοντογιαννόπουλος δε παραχώρησε ουσιαστικά Γενική Συνέλευση στους μαθητές κρατώντας την ουσία της υπουργικής απόφασης για τις μαθητικές κοινότητες, ενώ ταυτόχρονα πέρασαν σε τρίτη μοίρα το γεγονός ότι δεν καταργήθηκαν αλλά απλά πάγωσαν τα προεδρικά διατάγματα.

Αυτή τη στιγμή που γράφουμε, στα περισσότερα σχολεία τα κύρια αιτήματα είναι «λεπτά για την παιδεία», «όχι στην ιδιωτικοποίηση», «όχι στην κατάρτηση της επετηρίδας για τους καθηγητές» και πιο κάτω «η απόσυρση των προεδρικών διαταγμάτων». Όσο για την Γενική Συνέλευση αυτή την έχουν στην σημαία τους ελάχιστα σχολεία.

Αν αυτή η κατάσταση δεν αλλάξει τότε ναι μεν οι μαθητές θάχουν βρει προσωρινά ένα σύμμαχο στις καταλήψεις αλλά θάχουν ταυτόχρονα βρει και τον νεκροθάφτη της μεγαλειώδικης σημερινής τους εξέγερσης.

Εκείνο πάντως που είναι σχεδόν βέβαιο είναι ότι τη Δευτέρα στις 7 του Γενάρη θάχει αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για την αυτοδύναμη κυβέρνηση της Ν.Δ. Οι ωμοί εκβιασμοί του Κοντογιαννόπουλου και τα εμπρηστικά κηρύγματα της Ν.Δ. στους οπαδούς τους όχι μόνο δεν θα βγάλουν τους μαθητές από τα σχολεία αλλά θα τους συσπειρώσουν ακόμα περισσότερο γύρω από τις καταλήψεις.

Η Ν.Δ. θα πάθει με τους μαθητές ότι και με τους χουντικούς, δηλαδή θα υποχωρήσει.

Αλλά και η αντιπολίτευση θα κάνει με τους μαθητές ότι και με τους χουντικούς. Όπως ετοιμάζεται να προδώσει την αντιφασιστική απαίτηση του λαού να σαπίσουν στη φυλακή αυτά τα τέρατα έτσι ετοιμάζεται στη συνέχεια να προδώσει τους μαθητές παραδίδοντας τους στην εκδίκηση ενός νέου υπουργού παιδείας.

Είναι πραγματικά πολύ εύκολο να ξεγελαστεί ο λαός μας σ' αυτήν τη φάση που έρχεται. Το νεοδεξιό μπλοκ μπορεί να υπερασπίσει και το πιο ριζοσπαστικό κίνημα της εργατικής τάξης, των εργαζομένων και της νεολαίας για να πετύχει τους στόχους της. Εδώ εκφράζεται και μια αδυναμία της: ότι δεν μπορεί όπως παλιά να χρησιμοποιεί τους δικούς της μοχλούς πίεσης, τα δικά της ελεγχόμενα σωματεία, τους δικούς της συλλόγους και κάθε είδους «μετωπικό φορέα». Αυτά έχουν σε μεγάλο βαθμό χρεωκοπήσει. Τώρα χρειάζεται να χρησιμοποιεί τα αυθόρμητα κινήματα του λαού αλλά και να σέβεται τις πραγματικές του διαθέσεις.

Αυτό σημαίνει ότι ο λαός έχει σήμερα θαυμάσιες δυνατότητες για να ξεδιπλώσει την αντίστασή του απέναντι στην πείνα, στην καταστροφή της βιομηχανίας, στον αυταρχισμό και στο σωβινισμό. Όμως ο κίνδυνος είναι τεράστιος να επαναπαυθεί κανείς σ' αυτή την άνεση και να πάψει να βλέπει πόσο εύκολα το οργανωμένο καταπίνει το αυθόρμητο. Όσο η αντίδραση είναι οργανωμένη και μάλιστα όσο αυτή η οργανωμένη αντίδραση έχει την πείρα του λαϊκού κινήματος όπως η ψευτοαριστερά τόσο χρειάζεται απέναντι της να σταθεί το οργανωμένο του λαού, η γραμμή, η ιδεολογία, η ταχτική και η στρατηγική του συνειδητού προλεταριάτου.

Αυτό ισχύει και για το κίνημα των μαθητών και για το κίνημα που ετοιμάζει το ρωσόφιλο μπλοκ για τη διεκδίκηση του μεροκάματου - μέχρι εκεί φθάνει το αδιέξοδο και το θράσος τους.

Το να υποστηρίζει το πρωτοπόρο προλεταριάτο με όλη του τη δύναμη αυτά τα κινήματα και το να μπαίνει μέσα σ' αυτά είναι το ένα καθήκον του, το να εντείνει τις προσπάθειες του για να αποκαλύψει τα σχέδια των εκμεταλλευτών και των υπονομευτών αυτών των κινημάτων και να τα οδηγήσει σε νίκη είναι το άλλο του ακόμα πιο σημαντικό καθήκον.

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Το τελευταίο διάστημα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης όλος ο ελληνικός λαός έχει γίνει μάρτυρας του δράματος ενός ολόκληρου λαού, του Αλβανικού, που στενάζει κάτω από την μπότα του σοσιαλιστικού καθεστώτος του Αλία. Οι Αλβανοί πρόσφυγες που έρχονται στην χώρα μας δίνουν ακριβή εικόνα της κατάστασης που επικρατεί στην Αλβανία. Όμως το χάλι αυτών των ανθρώπων που παίρνουν τα παιδιά τους στην μασχάλη και διαβαίνουν τα σύνορα ελπίζοντας σε μια καλύτερη ζωή, πιστεύοντας ότι έρχονται σε μια χώρα όπου θα μεριμνήσουν γιαυτούς, και βρίσκονται ξαφνικά αντιμέτωποι με την ελληνική πραγματικότητα να κοιμούνται μέσα σε γιαπιά και στον υπόγειο της ομόνοιας, να ζητάνε δουλειά και να μη μπορούν να βρουν, να θέλουν να φάνε και να στηρίζονται στη λύπηση των περαστικών για ένα κομμάτι ψωμί, δείχνει την αθλιότητα, την εξαχρείωση και τον αλήτικο καιροσκοπισμό αυτής της αστικής τάξης και των κομμάτων της που τους χρησιμοποιούν σαν άψυχα αντικείμενα για τα πολιτικά τους παιχνίδια.

Πριν λίγο καιρό πήγε ο Σαμαράς στην Αλβανία και επισκέφθηκε τις περιοχές που ζει η ελληνική μειονότητα. Πατώντας πάνω στην βάρβαρη μεσαιωνική καταπίεση του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος και ξέροντας ότι αρχίζανε κάποιες διαδικασίες ενός ψευτοδημοκρατισμού στην χώρα, τους έδοσε για την Ελλάδα την εικόνα ενός επίγειου παράδεισου πιστεύοντας ότι θα ξεσηκώσει ίσως κανά αυτονομιστικό κίνημα όπως στις άλλες ανατολικές χώρες και θα βάλει ζήτημα ένωσης με την Ελλάδα.

Για να δώσει έτσι την αφορμή στην Ελληνική αστική τάξη να αναβιώσει τους πόθους της για «απελευθέρωση» τάχα της «βόρειας ηπείρου» όπως την λέει.

Αντί γι' αυτό όμως τους βγήκε άλλο φασούλι που δεν το περίμεναν.

Οι ελληνικής καταγωγής Αλβανοί, με τον ρεαλισμό που διακρίνει τους λαούς, σηκώθηκαν και φύγανε μαζικά από την Αλβανία γράφοντας στα παλιά τους παπούτσια τις εδαφικές βλέψεις της Ελληνικής αστικής τάξης, παρατήσανε τα σπίτια τους και περάσανε τα σύνορα ψάχνοντας για τον παράδεισο που τους υποσχέθηκαν.

Αυτό κατατρόμαξε την Αστική τάξη και συγκεκριμένα το φιλοδυτικό τμήμα που είδε να την πατάει από δυο πλευρές Πρώτον: κινδύνευε να αδειάσει η νότια Αλβανία και δεύτερο: όλοι αυτοί που ήρθαν αν κάτσουν λίγο καιρό, έτσι όπως πάει η κατάσταση, μόνο κήρυκες υπέρ της Ελλάδας προς τους υπόλοιπους δεν θα γίνουν. Γι' αυτό τώρα θέλει να τους ξαναστείλει γρήγορα πίσω και προσπαθεί να διαπραγματευθεί με την Αλβανική κυβέρνηση τους όρους της επιστροφής τους.

Από την άλλη μεριά το νεοδεξιό μπλοκ (Πασόκ - Συνασπισμός) του οποίου η ηγεσία Παπανδρέου - Φλωράκη στο βάθος δεν έχει ίχνος σοβινισμού, εφ' όσον υπηρετεί τον Ρώσικο ιμπεριαλισμό και σήμερα δεν τους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 7

ΧΟΥΝΤΙΚΟΙ: ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

πολιτεύματος. Πραγματικά, γιατί να το κάνουν αυτό οι χουντικοί, τη στιγμή που το ρόλο αυτό τον έχει αναλάβει η μητσοτακική Νέα Δημοκρατία; Όταν καθημερινά βλέπουμε να προχωράει σε μέτρα φασιστικού χαρακτήρα σ' όλο το φάσμα της πολιτικής και κοινωνικής ζωής, στη σύγκρουσή της με το λαό, αλλά και με το μπλοκ του σοσιαλφασισμού, όταν ποδοπατάει καθημερινά το λαό αφαιρώντας του βίαια δημοκρατικές καταχτήσεις και δικαιώματα, δίνοντας έτσι το πρόσχημα στο νεοδεξιό μπλοκ Συνασπισμού - ΠΑΣΟΚ να εμφανίζεται σαν υποστηριχτής των λαϊκών ελευθεριών, τότε τι φόβο να προκαλέσουν οι διάφοροι Παπαδόπουλοι;

Και κάτι χαρακτηριστικό: γνωρίζοντας η κυβέρνηση ότι αυτή της η κίνηση θα προκαλέσει μεγάλες αντιδράσεις, δεν ονόμασε του πραξικοπηματίες «χουντικούς», όπως στην πραγματικότητα είναι, αλλά «απριλιανούς». Χρησιμοποίησε έναν πολιτικά άχρωμο όρο νομίζοντας ότι έτσι θα πραπλανήσει το λαό. Αμ δε!

... και η αλήθεια

Η αλήθεια, επομένως, δεν πρέπει ν' αναζητηθεί στα «χριστιανικά αισθήματα» του Μητσοτάκη και των ομοίων του, αλλά στα δεδομένα της πραγματικότητας.

Ειπώθηκε, και σωστά, πως η κυβέρνηση με την πράξη της αυτή «ξοφλάει γραμμάτιο» στην ΕΠΕΝ. Ότι δηλαδή ήρθε η ώρα να εκπληρώσει υποχρέωση που είχε αναλάβει προεκλογικά, όταν στις συζητήσεις με την ΕΠΕΝ είχε ζητήσει ως αντάλλαγμα να μην κατέβει στις εκλογές, αφού έστω και μία έδρα λιγότερη μπορεί να απέκλειε τη ΝΔ από το σχηματισμό αυτοδύναμης κυβέρνησης.

Άρα, οι ΕΠΕΝίτες στις εκλογές στήριξαν τη ΝΔ. Κι όχι μόνο την ψήφισαν, αλλά και έβγαλαν περίπου 15 - 20 βουλευτές μέσα στη δύναμη της ΝΔ. Στο μεταξύ, στο διάστημα από τις εκλογές μέχρι σήμερα τα χουντικά στοιχεία μέσα στη Ν.Δ. και στις κρατικές θέσεις έχουν καταλάβει καίρια πόστα, από τα οποία μπορούν και ελέγχουν σημαντικό τμήμα του κομματικού και του κρατικού μηχανισμού. Επομένως, εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με μια απλή σύμπραξη των δύο τμημάτων της παλιάς δεξιάς, αλλά με μια ολοένα αυξανόμενη συγχώνευση των δύο αυτών ρευμάτων **με την κυριαρχία του πιο μαύρου πάνω στο κάπως δημοκρατικότερο.** Ο Μητσοτάκης, προσωπικά, προωθεί αυτή τη συγχώνευση και, χωρίς να προέρχεται πολιτικά από την ΕΠΕΝ, ωστόσο είναι αυτός που της δίνει πόντους. Τον βοηθάει βέβαια σ' αυτό ο βαθύς του δεσμός με τον παλατιανό φασισμό, το αποτέλεσμα είναι ότι κάνει την ΕΠΕΝ κυρίαρχη μέσα στην Ν.Δ. και στο κράτος.

Το συμπέρασμά μας, λοιπόν, είναι ότι η κίνηση αυτή για την αποφυλάκιση των χουντικών δεν είναι απλά η εξόφληση ενός γραμματίου, αλλά **έρχεται να υπογραμμίσει τη βαθιά ιδεολογική και πολιτική συγγένεια των κυρίαρχων κύκλων της σημερινής Ν.Δ. με τον παλιό, δυτικόφιλο φασισμό.**

Και ο λαός;

Ο λαός, ακόμα κι ένα τμήμα που ψήφισε Ν.Δ., όλο αυτό το διάστημα από τις εκλογές και μετά δεν έβλεπε με καλό μάτι την πολιτική της κυβέρνησης. Ένιωσε για πολλοστή φορά να τον κοροϊδεύουν, να του παίρνουν κυριολεκτικά απ' την τσέπη το μισθό, να τον κλέβουν «νόμιμα», κάποιοι άλλοι να μην πληρώνουν τίποτα, έ, κάπου αγανάχτησε. Το καζάνι σιγόβραζε.

Αργά αλλά σταθερά. Όταν κυκλοφόρησε η είδηση για την αποφυλάκιση των χουντικών, τότε πια δεν άντεξε άλλο. Η συσσωρευμένη αγανάχτηση εκδηλώθηκε ανοιχτά και συνένωσε ακόμα και διαφορετικής ιδεολογικής τοποθέτησης ανθρώπους στο ίδιο ρεύμα.

Το αίτημα να μην αποφυλακισθούν οι χουντικοί έγινε παλλαϊκό, και στο αίτημα αυτό συμπυκνωνόταν μια γενική αντιπολιτευτική διάθεση του λαού απέναντι στην κυβερνητική πολιτική συνολικά.

Η θέση της αντιπολίτευσης

Αυτή την αγανάχτηση αξιοποίησε, για άλλη μια φορά, ο σοσιαλφασισμός για να εκδηλώσει μια γενική, τώρα, επίθεση ενάντια στον ανταγωνιστή της, τη Ν.Δ. Γιατί κάνει **τώρα** αυτήν την επίθεση, αυτό δεν είναι στις προθέσεις αυτού τού άρθρου να το αναλύσει. Άλλωστε, αυτό αποτελεί και το θέμα του κύριου άρθρου της εφημερίδας. Εμείς εδώ θέλουμε να δώσουμε την ειδική διάσταση του ζητήματος.

Θα θυμάστε τις δηλώσεις Λεντάκη το '89, όταν σε «ανύποπτο» χρόνο πρόβαλλε περίπου τα ίδια επιχειρήματα με τον Πολύδωρα.

Όταν ανακινήθηκε το θέμα στις 21 του Δεκέμβρη, συνένεσε με τις συναντήσεις του Μητσοτάκη με τον Παπανδρέου και το Φλωράκη. Σε σχετική ερώτηση των δημοσιογράφων μετά τις συναντήσεις αυτές, ο Παπανδρέου ήταν κατηγορηματικός: «Οι θέσεις του ΠΑΣΟΚ είναι γνωστές από το 1974. Να τις διαβάσετε».

Ο Φλωράκης όμως ήταν αποκαλυπτικός: «Δε συζητήσαμε για χουντικούς. Υπάρχουν νόμοι. Αν υποβάλουν αίτηση για απονομή χάριτος, από ισόβια μπορούν να γίνουν 20 χρόνια. **Διαφωνούμε να βγουν με πολιτική απόφαση.** Κάτι τέτοιο είναι απαράδεκτο, γιατί ουσιαστικά αυτό σημαίνει επιβεβαίωση των πράξεών τους». «Υπάρχουν μέσα, τρόποι, διάφοροι νόμοι και μπορούν να υποβάλουν μία αίτηση χάριτος και ν' ακολουθηθεί η διαδικασία που ακολουθείται για κάθε κρατούμενο».

Ο Φλωράκης, δηλαδή, εμφανίζεται να **διαφωνεί ως προς τη μεθόδευση και τη διαδικασία της αποφυλάκισης, αλλά όχι και ως προς την ίδια την αποφυλάκιση.**

Με τη θέση αυτή του Φλωράκη ταυτίστηκε κι ο Ράλλης σε συνέντευξή του στον «984» (28 του Δεκέμβρη).

Πάλι όμως ο πιο αποκαλυπτικός ήταν ο Λεντάκης, ο οποίος όχι μόνο ταυτίστηκε με το Φλωράκη, αλλά θεώρησε και θετικό γεγονός την ύπαρξη χουντικού κόμματος. Ακούστε τον:

«Ο Συνασπισμός δε θ' αντιδράσει στην αποφυλάκιση των χουντικών **με αίτηση χάριτος...** Είναι προς το συμφέρον της πολιτικής ζωής η ύπαρξη ακροδεξιού κόμματος (!), αφού η κοινοβουλευτική Δεξιά είναι διαχωρισμένη από την άκρα Δεξιά, που ήδη υπάρχει σ' όλες τις χώρες της Ευρώπης».(Ράδιο - Παρατηρητής, 3 του Γενάρη).

Να πώς δικαιώνεται ο φασισμός!

Την επόμενη μέρα ο Φαράκος στη Θεσσαλονίκη «δεν απέκλεισε μια διαδικασία αποφυλάκισης με ανήκεστο βλάβη, **αλλά θα πρέπει να καταδικαστεί μια μεθόδευση εφαρμογής από την κυβέρνηση της ίδιας πολιτικής**» (οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Στις 3 του Γενάρη ο Χρ. Δημητριάδης, πρόεδρος του «Εθνικού Κόμματος» (πρώην ΕΠΕΝ) με δηλώσεις του έμπλεξε όλα τα κόμματα με το θέμα («όλοι το είχαν δεχθεί παλιότερα», είπε), πλην της ΕΑΡ, που την έβγαλε κατηγορηματικά αντίθετη.

Άρα: ΕΑΡ και ΠΑΣΟΚ εμφανίζονται αντίθετοι συνολικά, Συνασπισμός αντίθετος μόνο με τη διαδικασία. Γιατί αυτή η διαφοροποίηση;

Έχουμε ξαναπεί ότι οι ρόλοι στο νεοδεξιό μπλοκ είναι μοιρασμένοι. Το ΠΑΣΟΚ ασκεί πιο «ακραία» αντιπολίτευση, ο Συνασπισμός πιο «ήπια». Αυτό γενικά.

Γιατί όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν έκφρασε ο Συνασπισμός είτε μια γενική αντίθεση είτε μια γενική συμφωνία με την κυβέρνηση;

Πέρα απ' αυτό που είπαμε, ότι βρήκαν μια χρυσή ευκαιρία για γενική αντιπαράθεση με την παλιά δεξιά στην πάλη τους για τον έλεγχο της εξουσίας, δεν κόβουν και τις γέφυρες με το δυτικόφιλο φασισμό. Κι αυτό γιατί, πέρα από την ιδεολογική τους συγγένεια (κι ο σοσιαλφασισμός μορφή φασισμού είναι), θέλουν να τους χρησιμοποιήσουν στο γενικό αντιτούρκικο μέτωπο, τους χρειάζονται ακόμα στρατηγικά για τα πραξικοπηματικά και φασιστικά τους σχέδια.

Όμως, κι εδώ είναι το πιο λεπτό, ίσως, σημείο, **στο μέτωπο αυτό την ηγεμονία θέλει να την έχει ο σοσιαλφασισμός κι όχι να την παραδώσει στο δυτικόφιλο φασισμό.** Γι' αυτό λέει στους χουντικούς «κάντε αίτηση χάριτος κι εμείς θα σας αφήσουμε». Η αίτηση χάριτος των χουντικών, αν γίνει, θα είναι μια δήλωση νομιμοφροσύνης προς το σοσιαλφασισμό και μια έμπρακτη αναγνώριση της πολιτικής του ηγεμονίας, και ταυτόχρονα μια απάρνηση όχι του φασισμού γενικά, αλλά του δυτικόφιλου φασισμού ειδικά. Έτσι εξηγείται η επιμονή του Συνασπισμού στην αίτηση χάριτος.

Η άταχτη υποχώρηση της κυβέρνησης

Εκεί που η κυβέρνηση νόμιζε πως είχε «καθαρίσει» με λαό κι αντιπολίτευση, εκεί που διέδιδε με περισσή έπαρση κι αλαζονία ότι αισθανόταν περισσότερο δυνατή από ποτέ, ξαφνικά ο «γίγαντας» αυτός αισθάνθηκε τη γη να τρίζει κάτω από τα πήλινα πόδια του. Με μιας βδομάδας πόλεμο το «κάστρο» έπεσε. Να ποια είναι η «τρομερή» δύναμη της Ν.Δ. Στο πρώτο γερό μπαμ έκανε πίσω. Κάτι ο λαός, κάτι το νεοδεξιό μπλοκ, κάτι ο Καραμανλής (τον οποίο ο Μητσοτάκης είχε ρητά διαβεβαιώσει ότι όλα τα κόμματα συμφωνούσαν), κάτι οι Έβερτ, Τσουδερού κ.ά., οι στρατηγοί της Ν.Δ. ανακοίνωσαν, άγαρμπα μάλιστα, την πρώτη σοβαρή τους ήττα. Πρώτη φορά, κατά κοινή εκτίμηση του τύπου, κινδύνεψε τόσο σοβαρά η κυβέρνηση να πέσει, ενώ καλά - καλά δε συμπλήρωσε οχτώ μήνες. Και δεν ήταν μόνο αυτό. Η κόντρα συνεχίζεται. Ενώ θα περίμενε κανείς να «ηρεμήσει» ο σοσιαλφασισμός μετά απ' αυτό, αυτός αγρίεψε κι άλλο. Αυτό σήμαινε η απουσία ΠΑΣΟΚ - Συνασπισμού από την πρωτοχρονιάτική δοξολογία στη μητρόπολη, η απουσία του Παπανδρέου από το προεδρικό μέγαρο για τις καθιερωμένες ευχές, η απειλή τους ότι θα διακόψουν τις επαφές τους με το Μητσοτάκη και οι επερωτήσεις τους στη Βουλή, με τις οποίες επιτίθενται στην κυβέρνηση γιατί τοποθέτησε χουντικούς σε καίριες κρατικές θέσεις (αυτό το τελευταίο δείχνει και τις πραγματικές τους προθέσεις: η κυβέρνηση δεν τηρεί τον οικουμενισμό, γι' αυτό τη χτυπάνε).

Το συμπέρασμά μας.

Η υποχώρηση της κυβέρνησης αναμφισβήτητα είναι μια λαϊκή νίκη. Όμως, το μέγεθός της μειώνεται από το γεγονός ότι πήρε πόντους ο σοσιαλφασισμός και από το γεγονός ότι δεν έκλεισε οριστικά το ζήτημα. Το μέλλον θα δείξει αν ο λαός θα μπορέσει να ολοκληρώσει τη νίκη του αυτή. Κι αυτό θα συμβεί όταν καταλάβει το ρόλο του νεοδεξιού μπλοκ, που είναι ακόμα πιο μαύρο κι από τη Ν.Δ. Σ' αυτήν την κατεύθυνση θα δώσει όλες της τις δυνάμεις η ΟΑΚΚΕ.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ «ΝΕΑ
ΑΝΑΤΟΛΗ»

Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ «17Ν»

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Η όξυνση ανάμεσα στις δύο αντιμαχόμενες μερίδες της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού στη χώρα δεν μπορούσε να μην έχει μέσα της ή καλύτερα να μην σηματοδοτηθεί και από τη δράση της λεγόμενης «17Ν».

Η δολοφονική απόπειρα ενάντια στον Βαρδινογιάννη και η ρουκέτα στα γραφεία της ΕΟΚ στην Αθήνα βρίσκονται στην ίδια πολιτική κατεύθυνση. Στην κατεύθυνση της όξυνσης που επιχειρεί το νεοδεξιό μπλοκ ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ, ενάντια στην Ν.Δ., στην σημερινή πολιτική φάση.

Η «17Ν», με την δράση της αυτή προσπαθεί να εμποδίσει τόσο τις επενδύσεις του ευρωπαϊκού κεφάλαιου στη χώρα, όσο και το δάνειο από την ΕΟΚ.

Για ποιου το συμφέρον γίνεται αυτό;

Για το συμφέρον του λαού και της προόδου της χώρας, ή για το συμφέρον αντιλαϊκών και ξενόδουλων δυνάμεων;

Σ' αυτό το ερώτημα θα προσπαθήσει να απαντήσει αυτό το άρθρο.

Είναι γεγονός πως ο λαός μας και η χώρα έχει υποφέρει και καταπιεστεί βάναυσα από τον ιμπεριαλισμό. Πως για να μην μπορέσει να μπει αυτός ο τόπος στην πορεία για την ανάπτυξη και την πρόοδο πρέπει να αποτινάξει τα δεσμά της ξένης εξάρτησης σ' όλους τους τομείς.

Βάση για μια τέτοια αναπτυξιακή - ανεξαρτησιακή πορεία δεν μπορεί παρά να είναι η υπεράσπιση και η παραπέρα ανάπτυξη της βαριάς βιομηχανίας.

Η οξυμμένη οικονομική κρίση εμφανίζεται σήμερα ιδιαίτερα με την κατάρρευση ό,τι βαριού και μεγάλου έχει απομείνει στην βιομηχανία της χώρας.

Έχουμε ξαναγράψει πως η βασική αιτία αυτής της κρίσης είναι ο οξυμμένος ανταγωνισμός μέσα στα πλαίσια της αστικής τάξης, ανταγωνισμός που στο βάθος έχει να κάνει με δυο αντίθετες φιλοϊμπεριαλιστικές στρατηγικές που κυριαρχούν σήμερα στο αστικό μπλοκ. Την φιλοδυτική και την φιλοανατολική.

Το φιλοανατολικό μπλοκ ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ για να χτυπήσει την βάση του Δυτικού ιμπεριαλισμού στα χρόνια της διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ πήρε με τις λεγόμενες «κρατικοποιήσεις» την βαριά βιομηχανία. Για να την τινάξει στον αέρα μέσα από την διαφθορά της κρατικής διαχείρισης και τις τεράστιες μάζες της ανώτερης κρατικής γραφειοκρατίας.

Στο βάθος το φιλορώσικο μπλοκ ακολούθησε μια συγκεκριμένη οικονομική πολιτική διάλυσης της βιομηχανίας για να μπορέσει πάνω στα συντρίμια της χώρας να κυριαρχήσει ο σοσιαλιμπεριαλισμός. Από την άλλη μεριά σήμερα το φιλοδυτικό μπλοκ μέσα από την κυβέρνηση της Ν.Δ. προσπαθεί να ξαναστήσει την βάση του δυτικού ιμπεριαλισμού και της ιδιωτικής αστικής τάξης, κατεμαχίζοντας την μεγάλη βιομηχανία και προσφέροντάς την στο ξένο ή ντόπιο κεφάλαιο.

Και αυτή η πολιτική οδηγεί στην διάλυση και στην ένταση της οικονομικής κρίσης.

Πάνω σ' αυτό το έδαφος του οξυμμένου ανταγωνισμού επεμβαίνει η «17 Ν».

Είναι η δράση τους προς όφελος του λαού τη στιγμή που χτυπάει το ξεπούλημα της βιομηχανίας; Όχι!

Γιατί αυτό γίνεται όχι για την ανάπτυξη της χώρας, αλλά για παραπέρα διάλυση προς όφελος του φιλορώσικου μπλοκ της αστικής τάξης.

Η «17 Ν» δεν έχει καμιά γραμμή να προωθήσει πάνω στην ντόπια εθνική ανάπτυξη. Δεν μπορεί να αρθρώσει λέξη ενάντια στην διάλυση που φέρνει ο κρατικός παρασιτισμός και ο εκφυλισμός της κρατικής γραφειοκρατίας.

Η «17Ν» θέλει την βιομηχανία ή καλύτερα την διάλυσή της κάτω από την ασφυκτική κυριαρχία του σάπιου κρατικού γραφειοκρατικού καπιταλισμού. Όπως στην πολιτική έτσι και στην οικονομία αναδείχνεται σε κυρίαρχη κρατικίστικη δύναμη του Ανατολικού Συνασπισμού της αστικής τάξης.

Ένα στόχο εξυπηρετεί η δράση της, να προβοκάρει τις επενδύσεις του ευρωπαϊκού κεφάλαιου, να γίνει η ίδια ένας επιπλέον και βασικός παράγοντας της μεγαλύτερης έκτασης της οικονομικής κρίσης της χώρας.

Όταν οι εργάτες στον Μαντούδι, στην ΠΥΡΚΑΛ, στην Πειραϊκή - Πατραϊκή και αλλού πάλευαν για το κράτημα των εργοστασίων, πρότειναν συγκεκριμένα μέτρα για την ανάπτυξη των βιομηχανιών, απέδειχναν μέσα από τον αγώνα πως πόναγαν και ενδιαφέρονταν για την πρόοδο και την ανεξαρτησία αυτής της χώρας.

Απόδειχναν με συγκεκριμένα και σταράτα επιχειρήματα την διαφθορά της κρατικής γραφειοκρατικής διαχείρισης σαν βασικό παράγοντα της κρίσης αυτών των βιομηχανιών και ζητούσαν τον δικό τους εργατικό έλεγχο για να εξασφαλίσουν την αναπτυξιακή τους πορεία.

Πόσο προβοκατόρικα πίσω από αυτό το εργατικό κίνημα βρίσκεται η φαιδρή προκήρυξή τους που προσπαθούσε να φορέσει φιλολαϊκή μάσκα στην ρουκέτα που έστειλαν στα γραφεία της ΕΟΚ.

Πόσο πίσω βρίσκεται η δολοφονική τους απόπειρα ενάντια στον Βαρδινογιάννη από το οργανωμένο εργατικό κίνημα της επισκευαστικής Ζώνης του Πειραιά που δίνει με συνέπεια την πάλη απέναντι στο εφοπλιστικό κεφάλαιο και στον ίδιο τον Βαρδινογιάννη.

Κλείνοντας το άρθρο αυτό δεν μπορούμε να μην αναφερθούμε σε δυό γελοιότητες που πέφτουν οι ξιπασμένοι αστέρες της «17Ν».

Ενώ μιλάνε για πλήρη έλεγχο όλων των μέσων μαζικής ενημέρωσης από το «φασιστικό» κράτος και την πλύση εγκεφάλου, δεν κάνουν την παραμικρή προσπάθεια να εξηγήσουν πώς μέσα απ' αυτό τον έλεγχο... ξεφεύγουν κάθε τόσο τα δικά τους οχτάστηλα και οι αμέτρητες σελίδες των προκηρύξεών τους στον αστικό τύπο.

Η απάντηση νομίζουμε είναι απλή για τον καθένα. Διότι και τα δικά τους έντυπα είναι μέρος της πλύσης εγκεφάλου που γίνεται στον λαό από το κράτος ή καλύτερα από ένα μέρος της κρατικής μηχανής.

Πραγματικά γίνονται γελοίοι όταν προσπαθούν να δικαιολογηθούν για τον κίνδυνο που δημιούργησαν στον λαό με τις ρουκέτες τους, ρίχνοντας ευθύνες... στην αστυνομία που άργησε να έρθει!

Μα πάντα αργεί να έρθει! Μα πάντα αργεί η αστυνομία σ' αυτές τις περιπτώσεις ψευτοπαλληκαράδες της «17Ν».

Ιδιαίτερα όταν πρόκειται να σταματήσει την δικιά σας δολοφονική φασιστική δράση.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΕΚΛΕΞΕΙ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΥΦΤΗ

Νέα μέτρα ενάντια στην Τούρκικη μειονότητα, πήρε αυτές τις μέρες η κυβέρνηση Μητσοτάκη σε πλήρη συμφωνία Παπανδρέου - Φλωράκη.

Μάλιστα ο Μητσοτάκης την ώρα που είχε έντονη κόντρα στο θέμα του προϋπολογισμού με τους αρχηγούς της αντιπολίτευσης, τους κάλεσε σε συνάντηση στην Βουλή και «αντιμετώπισαν από κοινού, σε πλήρη ταύτιση» το θέμα της Θράκης.

Ποιό είναι το καινούργιο ζήτημα; Οι τρεις αποφάσισαν να αναβαθμίσουν τη ζωή στην Θράκη γιαυτό και άλλαξαν τον νόμο 2345 που ισχύει από το 1920, νόμος που έδινε πλήρη θρησκευτική ελευθερία στην μειονότητα και που με βάση το νόμο αυτό μπορούσαν οι μουσουλμάνοι να μαζευτούν στα τζαμιά τους και να εκλέξουν τον εκλεκτό τους μουφτή (υψηλού βαθμού ιεράρχης του Ισλαμισμού).

Τώρα η πράξη νομοθετικού περιεχομένου «Περί Μουσουλμάνων θρησκευτικών Λειτουργών» ορίζει ότι τον μουφτή θα τον διορίζει ο υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων παίρνοντας υπόψη μια επιτροπή που θα αποτελούν ο νομάρχης (πάντα Τουρκοφάγος σοβινιστής) και διάφοροι μουσουλμάνοι που θα είναι αρεστοί στην εκάστοτε κυβέρνηση.

Πρέπει να τονίσουμε ότι ο γνωστός μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Δαμασκηνός, με δηλώσεις του, χαιρετίζει τον νέο νόμο και τονίζει ότι «εφόσον η ελληνική κυβέρνηση αποφάσισε να λάβει μέτρα για την περιφρούρηση του κύρους της πολιτείας στη Θράκη, αίρει την αποχή του από τις κρατικές εκδηλώσεις».

Αλλά να ήταν μόνο ο Δαμασκηνός δεν θα ήταν και τόσο σπουδαίο, όλος ο πολιτικός και δημοσιογραφικός κόσμος χειροκρότησε αυτό τον νόμο και έφθασε μάλιστα το «ΒΗΜΑ» να γράψει το απερίγραπτο: «Σ' όλες τις μουσουλμανικές χώρες, ακόμα και στην Τουρκία, οι μουφτήδες διορίζονται από το κράτος. Η Τουρκία όμως θέλει στη Δυτική Θράκη οι μουφτήδες να εκλέγονται με βάση έναν νόμο που ουδέποτε εφημόσθη».

Δηλαδή κάνουν σύγκριση ανάμεσα στον τρόπο εκλογής μουφτήδων σε μια χώρα που είναι μουσουλμανική και στη χώρα μας που είναι αντιμουσουλμανική, για την ακρίβεια.

Είναι βέβαιο ότι θα δημιουργηθούν γρήγορα προβλήματα στην Θράκη γιατί ήδη η μειονότητα έχει εκλέξει στην Κομοτηνή τον μουφτή της.

ΝΙΚΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΕΙ ΤΟΥΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Τόνοι λάσπης, ψέματα και κάθε λογής συκοφαντίες, ρίχτηκαν το διάστημα που πέρασε ενάντια στο γ.γ. του παλιού ΚΚΕ, από το '31 ως το '56, Ν. Ζαχαριάδη. Τώρα τη σκυτάλη, από τους κάθε λογής δημοσιογράφους του αστικού τύπου, πήραν πρώην στελέχη του ΚΚΕ που πουλήθηκαν στους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές και πήραν ενεργό μέρος τόσο στα γεγονότα της Τασκένδης όσο και στην επέμβαση στα εσωτερικά του ΚΚΕ (Π. Δημητρίου στο ΕΘΝΟΣ). Το βασικό πυρήνα των κατηγοριών αποτελούν δυο ζητήματα. Πρώτο είναι το ζήτημα της αντιδημοκρατίας που αποδίδουν στο Ζαχαριάδη κυρίως παλιά στελέχη που πέρασαν στο ρεβιζιονισμό και δεύτερο είναι το ζήτημα της ξενοδουλίας του Ζαχαριάδη που το στηρίζουν στην προσήλωση του στο Στάλιν κυρίως και στη Κομμουνιστική Διεθνή.

Θα ανφέρουμε μερικά αποσπάσματα από τοποθετήσεις του σ. Ν. Ζαχαριάδη σε διάφορα συνέδρια ή σώματα του ΚΚΕ πάνω σ' αυτά τα ζητήμα.

«Και τώρα για την εσωκομματική δημοκρατία. Που βρίσκεται το νόημά της; Στο ότι θέλει το απλό μέλος του κόμματος να του δόσει κομματική ζωή, σκέψη, αέρα, πρωτοβουλία, αυτοπεποίθηση, κομματική αυτοτέλεια. Να το κάνει δηλαδή ικανό να αποφασίζει, να κρίνει για την κομματικήγραμμή και δράση. Να συμβάλλει στο καθορισμό της. Να ελέγχει και να κρίνει προς τα πάνω και προς τα κάτω. Η εσωκομματική δημοκρατία κάνει το μέλος μας αφεντικό μέσα στο κόμμα, όπως και πρέπει νάναι... Η εσωκομματική δημοκρατική ζωή και διαπαιδαγώγηση χτυπά και αφοπλίζει τον παραγοντισμό, την κομματική γραφειοκρατία, την αυταρχία και την αυθαιρεσία. Διαπλάθει το μέλος μας σε αγωνιστή με ήθος και κύρος» (Εισήγηση στο 7ο συνέδριο του ΚΚΕ, 1945). Και συνεχίζει παρακάτω:

«Μέσα στα πλαίσια της κομματικής γραμμής και πειθαρχίας και με προϋπόθεση την παραδοχή των προγραμματικών μας αρχών, το μέλος του κόμματος πρέπει να είναι μέσα στο ΚΚΕ το αφεντικό... Το μέλος διατηρεί μέσα στο κόμμα την αυτοτέλειά του την κομματική, ελεύθερα συζητεί, κρίνει, κατακρίνει και αποφασίζει έχοντας σαν κριτήριο το κομματικό και γενικότερο λαϊκό συμφέρον. ... η λέξη εντολή πρέπει να λείψει από το κομματικό μας λεξιλόγιο...» (Τελικός λόγος στο 7ο συνέδριο του ΚΚΕ, 1945).

Ακόμη και πάνω στη μεγαλύτερη ένταση του β΄ επαναστατικού αγώνα '46 - '49.

«Είναι φανερό ότι πράξεις αυθαιρεσίας και βίας, άσκοποι εμπρησμοί, αψυχολόγητες και παράνομες επιτάξεις και κατασχέσεις, ακόμα απράδεακτες πράξεις με τραμπουκισμούς ... είναι φανεερό ότι όλα αυτά υπονομεύουν και βλάφτουν το επαναστατικό μας έργο και χύνουν νερό στο μύλο της αντίδρασης... είναι φανερό ότι τέτοιες πράξεις δεν έχουν και δε μπορεί να έχουν καμμιά σχέση με τη πολιτική τη δική μας και ότι πρέπει να στιγματίζουμε αμείλιχτα όλους αυτούς που κάνουν τέτοιες πράξεις...» «Όλοι στ' άρματα! όλα για τη νίκη, Μάρτης 1948).

Και ακόμη:

«... πρέπει να υπογραμμιστεί η σημασία της κριτικής και αυτοκριτικής για το κόμμα μας, ιδιαίτερα στις συνθήκες τις δικές μας τώρα... γιαυτό ακόμα πιο προσεχτικά πρέπει να ακούμε τη φωνή της μάζας, τη κριτική της βάσης...» (λόγος στην 7η ολομέλεια της Κ.Ε., 1950).

Αυτά δείχνουν τις θέσεις που ο Ν. Ζαχαριάδης έπαιρνε στα σώματα του Κ.Κ.Ε. Και αυτά για να βοηθήσει το κόμμα να καθοδηγήσει σωστά και καλύτερα το λαό και την εργατική τάξη. Μπαίνει το ερώτημα: τα εφάρμοσε αυτά στη πράξη ή μήπως ήτανε ωραία λόγια μονάχα; Η ίδια η ανάπτυξη του ΚΚΕ σε πρωτοπόρο κόμμα, που καθοδήγησε τεράστιους αγώνες απαντά αυτά σ' αυτό. Και ακόμη: μπορούσε ο Ζαχαριάδης να διαγράψει από το κόμμα όλους αυτούς που πρόδωσαν την Εαμική αντίσταση με τις επαίσχυντες συμφωνίες Καζέρτας, Λίβανου και Βάρκιζας, αμώσως μόλις γύρισε από το Νταχάου. Μόνο με μια λέξη. Και θα είχε κάθε δίκιο. Όμως δεν τόκανε. Και ήταν όλοι αυτοί που τον κατηγόρησαν στη συνέχεια, όλοι αυτοί που εκτόξευσαν κάθε είδους συκοφαντία εναντίον του με τη διάσπαση του '56. Ήταν ο Παρτσαλίδης που υπέγραψε τη Βάρκιζα, ο Ρούσος που υπέγραψε το Λίβανο, ο Βαφειάδης που κατηγορήθηκε με συγκεκριμμένα στοιχεία σαν ύποπτος στην 3η συνδιάσκεψη του '50, αυτός που χτύπησε το Δ.Σ.Ε. και το κόμμα, ο Κολιγιάννης και η Χρύσα Χατζηβασιλείου που διαγράφτηκαν γιατί διάλυσαν όλες τις παράνομες οργανώσεις του κόμματος στην Αθήνα και το Πειραιά την περίοδο '54. Όλοι αυτοί καταδικάστηκαν ή διαγράφτηκαν από το ΚΚΕ για συγκεκριμμένους λόγους ο καθένας.

Και βέβαια έγιναν λάθη. Όμως στις συνθήκες εκείνες του ένοπλου αγώνα ή της παρανομίας είτανε δικαιολογημένα. Είτανε λογικό να υπάρχει συγκεντρωτισμός ανεπτυγμένος. Αυτό το έχει δικαιώσει εδώ και χρόνια η ιστορική πείρα της οικοδόμησης και ανάπτυξης των κομμουνιστικών κομμάτων και η παγκόσμια εμπειρία της ταξικής πάλης στον καπιταλισμό.

Όλοι αυτοί που φωνάζουν και κατηγορούν το Ζαχαριάδη για αντιδημοκράτη φοβούνται και δε θέλουν τη δημιουργία στην Ελλάδα ενός πραγματικού, επαναστατικού, ζαχαριαδικού κόμματος, με μια από τις αρχές του το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, ενιαίο και μονολιθικό σαν μια γροθιά ενάντια στους ταξικούς εχθρούς.

Εδώ δημιουργείται ένα βασικό ερώτημα. Γιατί όλοι αυτοί ενώ ξεσηκώνουν τόσο θόρυβο, κατασκευάζουν ψέματα και συκοφαντίες, δεν διαμαρτυρήθηκαν εντονότατα ή ακόμη γιατί δεν κατάγγειλαν τις συλλήψεις, τις διώξεις, τις εξορίες και την απονόμωση του Ζαχαριάδη; Γιατί όλοι αυτοί οι πουλημένοι στην αστική τάξη και το σοσιαλισμό κονδυλοφόροι, αυτοί οι τσανακογλύφτες, δεν έβγαλαν ούτε μια λεξούλα ενάντια σ' αυτό το τεράστιο ιστορικό έγκλημα των διώξεων και της δολοφονίας του ηγέτη ενός μεγάλου κόμματος ή για τις χιλιάδες των παράνομων διαγραφών που έκανε η διορισμένη από τους ρώσους ρεβιζιονιστές «ηγεσία» ή για τις διώξεις, συλλήψεις, εξορίες, βασανιστήρια ακόμη και με ηλεκτροσόκ) εκατοντάδων κομμουνιστών που έμειναν πιστοί στην νόμιμη, δοκιμασμένη και καταξιωμένη ηγεσία του ΚΚΕ και του γραμματέα του Ν. Ζαχαριάδη;

Κατηγορούν το Ζαχαριάδη για ξενόδουλο. Μήπως το ίδιο δεν τον κατηγορούσε (όπως και κάθε κομμουνιστή) και η αντίδραση τότε; Με την ίδια κατηγορία δολοφονήθηκε και ο Μπλεογιάννης. Εμείς έχουμε να πούμε τούτο. Ο Ζαχαριάδης και το κόμμα ποτέ δεν υποκινήθηκαν ή εξυπηρέτησαν άλλα συμφέροντα εκτός από αυτά του λαού και της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι ο Ζαχαριάδης παρόλο που η τρίτη Διεθνής είχε άλλη γραμμή στην αρχή για το χαρακτήρα του Β΄ παγκόσμιου πόλεμου (χαρακτηριζοντάς τον σαν ιμπεριαλιστικό) εν τούτοις χάραξε διαφορετική γραμμή (που αποδείχτηκε σωστή) χαρακτηρίζοντας τον πόλεμο αντιφασιστικό.

Έτσι δημιουργήθηκε όλο αυτό το έπος του ΕΑΜ και της εθνικής αντίστασης.

Αλλά όλοι αυτοί που κατηγορούν θέλουν να πετυχουν δυο πράγματα. Το ένα είναι να κρύψουν τη δική τους ξενοδουλεία είτε απέναντι στους αμερικάνους είτε (και κυρίως) απέναντι στους ρώσους σοσιαλιμπεριαλιστές. Θέλουν να κρύψουν ότι το ψευτοΚΚΕ και ο Συνασπισμός αποτελούν ένα ανοιχτό φερέφωνο, ένα πολιτικό πραχτορείο του σοσιαλιμπεριαλισμού στην Ελλάδα, ότι υπερετούν μέχρι τελευταία λέξη τη δική του αντιδραστική πολιτική. Το δεύτερο είναι ότι θέλουν να συκοφαντήσουν στα μάτια του λαού τον προλεταριακό διεθνισμό. Θέλουν να λερώσουν το ζήτημα αρχής για τους κομμουνιστές που είναι να παίρνουν υπόψη τους πρώτα τα συμφέροντα του παγκόσμιου προλεταριάτου και μετά τα ιδιαίτερα συμφέροντα της εργατικής τάξης της χώρας τους. Θέλουν έτσι να δικαιολογίσουν το δικό τους σωβινισμό και όλη την πολιτική που απορρέει από αυτήν.

Όμως τίποτα μα τίποτα, κανείς μα κανείς, δεν μπορεί να ανακόψει τη δημιουργία του επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης, που θα πατά γερά στις επαναστατικές παραδόσεις και αγώνες του λαού μας και του παλιού ΚΚΕ, θα αποτελέσει τη συνέχειά του και θα οδηγήσει την εργατική τάξη και το λαό στη νίκη και το σοσιαλισμό. Με όπλο το Μαρξισμό - Λενινισμό - Μαοϊσμό και βασισμένο στις αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού και του προλεταριακού διεθνισμού θα φτάσει την ταξική πάλη μέχρι το τέλος της. Και που θα κάνει πράξη τα λόγια του σ. Ν. Ζαχαριάδη:

Όποιες μπόρες και φουρτούνες πρόκειται ακόμη να ξεσπάσουν, στο τέλος η αλήθεια η κομμουνιστική, η αλήθεια, η κουκουέδικη θα λάμψει. Από τη στάχη του θα ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΟΑΚΚΕ

ΝΑ ΜΗΝ ΕΓΚΑΤΑΛΗΦΘΟΥΝ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΑΡΧΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Να μην περάσει το αντιμαθητικό μέτωπο ΝΔ - Συνασπισμού - ΠΑΣΟΚ

Μαθητές - μαθήτριες

Με τις υποχωρήσεις που έκανε ο Κοντογιαννόπουλος στα ζητήματα της υπουργικής απόφασης για τις μαθητικές κοινότητες και στα προεδρικά διατάγματα για τις απουσίες και το πόιντ σύστεμ ο αγώνας των μαθητών μπήκε σε μια νέα φάση.

Πρόκειται για τη φάση εκείνη που θα κριθεί η δυνατότητα των μαθητών σαν κίνημα να απαντούν στους πολιτικούς ελιγμούς της κυβέρνησης και των κομμάτων της αντιπολίτευσης.

Αυτή τη στιγμή το κίνημα των καταλήψεων περνάει την πιο δύσκολη στιγμή του.

Η αιτία βρίσκεται στο γεγονός ότι τόσο η κυβέρνηση όσο και η αντιπολίτευση δέχονται ότι ο Κοντογιανόπουλος ικανοποίησε τα αρχικά αιτήματα των μαθητών (Γενική συνέλευση, απουσίες, πόιντ σύστεμ). Έτσι η κυβέρνηση λέει: «Ξαναρχίστε τα μαθήματα, οι καταλήψεις δεν έχουν νόημα πια». Ενώ η αντιπολίτευση δηλώνει ότι: Τα αιτήματα που ικανοποιήθηκαν δεν είναι ουσιαστικά. Συνεχίζουμε τον αγώνα με ή χωρίς καταλήψεις για να ικανοποιηθούν τα άλλα αιτήματα που είναι και τα σοβαρότερα, δηλ. η ιδιωτικοποίηση, οι δαπάνες, η επιμόρφωση των καθηγητών, η επετηρίδα και γενικά τα ζητήματα που έχουν να κάνουν με το πολυνομοσχέδιο.

Αυτές οι δυο ταχτικές λένε στο βάθος το ίδιο πράγμα: ότι τα αρχικά βασικά αιτήματα ικανοποιήθηκαν και οδηγούν τώρα είτε στην αδιαφορία και το σπάσιμο του αγώνα είτε αλλάζουν την κατεύθυνσή του.

Αυτό το τελευταίο είναι το πιο επικίνδυνο, και γιατί οδηγεί κατευθείαν στον εκφυλισμό και την παρακμή του μεγάλου κινήματος των μαθητών και γιατί εμφανίζεται με «επαναστατική» φορεσιά.

Η αλήθεια είναι ότι ο Κοντογιαννόπουλος έκανε κάποιες προσωρινές υποχωρήσεις σε ορισμένα ζητήματα που αφορούν τα δημοκρατικά δικαιώματα των μαθητών. Όμως, γενικά κράτησε αυτά που ήθελε να κρατήσει περισσότερο. Αν οι μαθητές γυρίσουν τώρα στα μαθήματα ή ρίξουν το βάρος σε άλλα αιτήματα ο αγώνας τους θα έχει νικηθεί. Γιατί:

α) Το πιο κύριο απ' όλα τα αιτήματα ήταν η Γενική συνέλευση. Η Γ. συνέλευση έχει να κάνει με το συλλογικό δημοκρατικό δικαίωμα των μαθητών. Το πόιντ σύστεμ και οι απουσίες αφορούν τα ατομικά δημοκρατικά δικαιώματα. Ο Κοντογιαννόπουλος ΔΕΝ έδωσε πραγματική Γενική Συνέλευση και όλοι κρύβουν αυτή την αλήθεια: κυβέρνηση, αντιπολίτευση, τύπος και μαθητικές παρατάξεις που κινούνται καλυμένες ενώ είναι παραρτήματα των τριών κομμάτων.

Η Γενική συνέλευση ή είναι κυρίαρχο όργανο ή δεν είναι τίποτα. Κυρίαρχο όργανο σημαίνει όργανο που εκλέγει την ηγεσία των μαθητών, δηλαδή το 15μελές. Όμως η Γ.Σ. που δίνει ο Κοντογιαννόπουλος δεν εκλέγει το 15μελές. Αυτό το βγάζουν τα 5μελή των τάξεων που έχουν εκλεγεί με τον προηγούμενο ελεεινό νόμο και μάλιστα σε μια στιγμή που στα περισσότερα σχολεία δεν είχαν εκδηλωθεί καταλήψεις, οπότε οι μαθητές δεν είχαν στοιχεία για το ποιος είναι ο συμμαθητής τους. Εκτός όμως από αυτό στην ουσία κυρίαρχα όργανα παραμένουν τα 5μελή των τάξεων και το σχολείο μετατρέπεται σε μια ομοσπονδία τάξεων αντί να είναι ενιαίο.

Ωστόσο ο Κοντογιαννόπουλος προφανώς σε συνεννόηση με τα δύο κόμματα της αντιπολίτευσης (αφού κανένας δεν ξεσκέπασε την απάτη αυτή), φάνηκε να δίνει την Γενική συνέλευση όλων των μαθητών και μάλιστα τρεις φορές το χρόνο.

Όμως τι είδους συνέλευση είναι αυτή φαίνεται από τα παρακάτω:

— Θα την συγκαλεί ένα 15μελές που δεν θα εκλέγεται από όλους τους μαθητές. Δηλαδή ένα 15μελές διασπαστικό.

— Αυτό το 15μελές αν θέλει δεν θα την συγκαλεί ποτέ.

— Όταν θα την συγκαλεί αυτό το 15μελές θα κάνει τις δικές του προτάσεις και, όπως είναι φυσικό, με την ισχύ του αλλά και σαν αντιπροσωπευτικό όργανο κατά πάσα πιθανότητα οι δικές του προτάσεις θα υιοθετούνται.

— Αν η Γ.Σ. πάρει αποφάσεις αντίθετες από το 15μελές τότε ποιος θα υλοποιήσει αυτές τις αποφάσεις; Προφανώς δεν θα υλοποιηθούν ποτέ.

Γενική συνέλευση κυρίαρχη στο σχολείο σημαίνει πρώτα από όλα Γ.Σ. που να εκλέγει αυτή το 15μελές της σαν κυρίαρχο όργανο ανάμεσα σε δυό Γενικές συνελεύσεις. Έτσι όπως την δίνει η κυβέρνηση την κάνει μια συμβουλευτική συγκέντρωση μαθητών. Η έκφραση «Γ.Σ.» είναι μια απάτη, στάχτη στα μάτια.

β) Όσο για τα προεδρικά διατάγματα που αφορούν το πόιντ σύστεμ και τις απουσίες αυτά αναστέλλονται μόνο προσωρινά, πράγμα που σημαίνει πως αν δεν υπάρχει νέα αντίδραση των μαθητών από τον Σεπτέμβρη θα ισχύσουν έτσι όπως είναι ή σε μια παραλλαγμένη μορφή.

Με δυο λόγια λοιπόν τα βασικά αιτήματα των μαθητών δεν έχουν ικανοποιηθεί. Μια αλλαγή των στόχων και των αιτημάτων του αγώνα οδηγεί σε καταστροφή.

Το ερώτημα είναι γιατί επιχειρείται αυτή η αλλαγή των στόχων του αγώνα. Γιατί τα σχολεία αλλάζουν τα αρχικά αιτήματα; Δεν πρόκειται για το ότι αυτά ήταν δευτερεύοντα. Το έχουμε αποδείξει πιο πριν σε προκήρυξή μας που επισυνάπτεται.

Η θεωρία ότι αυτά τα αιτήματα είναι δευτερεύοντα, αφορμές, είναι θεωρία του Συνασπισμού και του ΠΑΣΟΚ που δεν θέλουν δημοκρατικά δικαιώματα στους μαθητές, αλλά τους θέλουν για να υπηρετούν τα δικά τους πολιτικά παιχνίδια.

Αυτοί θέλουν να κάνουν του μαθητές εφεδρεία της ΕΦΕΕ και της ΟΛΜΕ που τις ηγεσίες τους τις ελέγχουν εδώ και χρόνια με στόχο να πετύχουν μια ισχυρή αντικυβερνητική συσπείρωση.

Γι' αυτό σπρώχνουν το μαθητές να υιοθετήσουν σαν δικά τους τα αιτήματα της ΕΦΕΕ και της ΟΛΜΕ. Γι' αυτό και ονομάζουν αυτά τα αιτήματα ουσιαστικά, ενώ των μαθητών τα συκοφαντούν σαν μη σοβαρά και δευτερεύοντα λέγοντας π.χ. ότι οι μαθητές ενδιαφέρονται για τις απουσίες δηλ. για τις κοπάνες και όχι για την παιδεία. Όμως καλή παιδεία σημαίνει, πρώτα από όλα και πριν τα λεφτά και πριν από την «αναβάθμιση» κ.λπ., ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ. Δημοκρατία για τους μαθητές απέναντι στους καθηγητές και την διεύθυνση του σχολείου.

Δημοκρατία για τους καθηγητές απέναντι στους ασφυχτικούς καταναγκασμούς του υπουργείου.

Η ΕΦΕΕ και η ΟΛΜΕ στα χέρια των Συν - ΠΑΣΟΚ δημαγωγούν ασύστολα βάζοντας πριν από όλα ότι η εκπαίδευση χάνει εξαιτίας των λίγων χρημάτων και όχι εξαιτίας του ξενόδουλου γραφειοκρατικού αυταρχισμού που την καταπιέζει από πάνω μέχρι κάτω.

Όμως η πολιτική αιχμή του μετώπου ΣΥΝ - ΠΑΣΟΚ είναι η περίφημη ιδιωτικοποίηση που αυτοί επιχειρούν να την μετατρέψουν και σε κύριο αίτημα και των μαθητών, όπως το πέτυχαν με τους φοιτητές και τους καθηγητές.

Το «όχι» στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας» είναι μια ειδική εφαρμογή του κεντρικού τους πολιτικού συνθήματος: «όχι στην ιδιωτικοποίηση της οικονομίας». Που σημαίνει: «ναι στην κρατικοποίηση».

Αυτοί υπερασπίζουν την θεωρία πως ό,τι είναι ιδιωτικό είναι κεφαλαιοκρατικό, ενώ το κρατικό είναι λαϊκό. Κρύβουν ότι μέσα στον καπιταλισμό τόσο οι ιδιωτικές όσο και οι κρατικές επιχειρήσεις ανήκουν στο κεφάλαιο, κάνουν πως δεν ξέρουν ότι ο ιδιωτικός και κρατικός καπιταλισμός δεν διαφέρουν σε τίποτα σε ό,τι αφορά την «λαϊκότητά» τους. Η βασική τους διαφορά είναι ότι τις κρατικές επιχειρήσεις μπορεί να τις ελέγξει απόλυτα το κόμμα που είναι στην κυβέρνηση, ενώ τις ιδιωτικές δεν μπορεί.

Ο Συνασπισμός και το ΠΑΣΟΚ είναι κόμματα δεμένα σε μια φιλορώσικη κατεύθυνση. Η Ν.Δ. είναι δεμένη με την Δύση. Το ιδιωτικό κεφάλαιο είναι δεμένο με την Ν.Δ., οπότε και με την δύση. Το μέτωπο ΣΥΝ - ΠΑΣΟΚ επιδιώκει να υποτάξει αυτό το κεφάλαιο ή να εμποδίσει την συγκέντρωσή του καταλαμβάνοντας την κρατική μηχανή.

Τα «ιδιωτικά πανεπιστήμια» είναι εμπόδια σ' αυτή την πορεία γιατί είναι ιδεολογικο - πολιτικοί μηχανισμοί μέσα στην χώρα που θα έχουν προνομιακούς δεσμούς με την Δύση.

Για αυτό και μόνο δεν τα θέλουν ΣΥΝ - ΠΑΣΟΚ. Τα υπόλοιπα περί «ταξικών φραγμών» στη μόρφωση είναι φλυαρίες. Γιατί η κρατική εκπαίδευση είναι γεμάτη φραγμούς.

Ο επιστήμονας γονιός, ο ιδιωτικός καθηγητής ή το φροντιστήριο, η επιλογή κύρια των παιδιών των πιο εύπορων τάξεων στα πανεπιστήμια, τα μεταπτυχιακά και ντοκτορά στα ακριβά ξένα πανεπιστήμια, όλα αυτά αποδείχνουν πόσο πολύ ταξική και «ιδιωτική» είναι η παιδεία.

Το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΝ δεν έχουν πρόβλημα επειδή καποιοι σπουδάζουν στα ξένα πανεπιστήμια πληρώνοντας υπέρογκα ποσά.

Το πρόβλημα είναι να μην μεταφερθούν εδώ τα «ξένα» πανεπιστήμια.

Όσο για την Ν.Δ. Αυτή θέλει τα ιδιωτικά ντόπια και ξένα πανεπιστήμια για να σπουδάσει με τις πιο άνετες συνθήκες τα παιδιά της η δυτικόφιλη αστική τάξη.

Το μόνο αίτημα που μπορεί να βάλει ο λαός σ' αυτό το ζήτημα είναι να αναπτυχθεί η δημόσια δωρεάν εκπαίδευση του λαού, ιδιαίτερα μάλιστα η δευτεροβάθμια.

Σήμερα αυτή υπηρετεί το πανεπιστήμιο.

Γι' αυτό υπάρχουν δυο κατηγορίες μαθητών μέσα στο σχολείο. Οι εκλεχτοί, οι «καλοί» μαθητές που θα γίνουν φοιτητές και η μεγάλη πλειοψηφία των κακών μαθητών που θα πρέπει να μείνουν αμόρφωτοι για να μπουν όπως - όπως στα κατώτερα σκαλοπάτια της κοινωνικής και παραγωγικής ζωής.

Αυτό που χρειάζεται ιδιαίτερα η παιδεία στην χώρα μας είναι να πάψει να είναι μια διαδικασία αποστήθισης που παράγει στεγνούς γραφειοκράτες εκμεταλλευτές από τη μια μεριά και φτωχούς εργαζόμενους δίχως βασικές και σύγχρονες γνώσεις στις επιστήμες και στα γράμματα. Χρειάζεται μια μέση εκπαίδευση που να συνδυάζει την ζωντανή θεωρητική διδασκαλία με την πρακτική εφαρμογή και το πείραμα, που να εξασφαλίζει την εθελοντική συμμετοχή της μεγάλης πλειοψηφίας των μαθητών στην διαδικασία της γνώσης, που θα καταδικάζει τον παπαγαλισμό και την αποθέωση του βαθμού, που θα ενώνει και δεν θα διασπάει τους μαθητές, που θα τους φέρνει κοντά στην κοινωνική και πολιτική ζωή.

Τέτοιες αλλαγές μέσα στο σχολείο μπορούν να κάνουν μόνο αυτοί που υφίστανται την πιο μεγάλη καταπίεση μέσα σ' αυτό και που είναι συντριπτικά περισσότεροι και από τους καθηγητές και από τους «ειδικούς» του υπουργείου παιδείας.

Αυτοί είναι οι μαθητές που για να παλέψουν πρέπει να καταχτήσουν πρώτα τα στοιχειώδη συνδικαλιστικά και ατομικά δικαιώματα.

Αυτά τους στέρησε ο Κοντογιαννόπουλος. Γι' αυτά πάλεψαν μέχρι τώρα γι' αυτά πρέπει να συνεχίσουν να παλεύουν σ' αυτή την φάση και όσο δεν ικανοποιούνται.

Να μην φύγει η αιχμή του δόρατος των καταλήψεων από τα αιτήματα της δημοκρατίας για τους μαθητές στο σχολείο.

Οι μαθητές δεν θα μπορέσουν να διαπραγματευτούν άλλα αιτήματα αν δεν καταφέρουν να φτιάξουν πρώτα γερά συνδικαλιστικά όργανα τοπικά και κεντρικά.

Αν δεν ζυμωθούν αυτά τα αιτήματα κι αν δεν βγουν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 8

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ

Μετά τις εκλογές στο Συνδικάτο Μετάλλου του Πειραιά, ο συνδυασμός «ενότητα για την Αλλαγή στο Συνδικάτο» με επικεφαλής τους 4 συμβούλους έχει αρχίσει να ξεδιπλώνει την πάλη του σ' όλο το Λιμάνι.

Το εργατικό δημοκρατικό μέτωπο δίνει την πάλη για την λύση των μικρών και των μεγάλων προβλημάτων των εργατών. Προβλήματα που έχουν να κάνουν με το σπάσιμο της αυθαιρεσίας και της τρομοκρατίας της εργοδοσίας. Με την περιφρούρηση των καταχτημένων δικαιωμάτων των εργατών.

Αυτή η δράση, έχει ξεσηκώσει τον ενθουσιασμό των εργατών στο λιμάνι που βλέπουν στο πρόσωπο των συμβούλων του Ε.Α.Σ, την δημοκρατική και ταξική αναγέννηση του Συνδικάτου.

Πέρα απ' αυτή την δράση, οι εργάτες στο λιμάνι, ετοιμάζοντας να δώσουν την μάχη για την διεκδίκηση των νέων αυξήσεων για το 1991.

Αυτή η μάχη θα είναι εφέτος καθοριστική για την πορεία του εργατικού κινήματος στην επισκευαστική Ζώνη.

Σ' αυτή την κατεύθυνση δραστηριοποιεί όλες του τις δυνάμεις το εργατικό δημοκρατικό μέτωπο. Δημοσιεύουμε παρακάτω προκήρυξη που κυκλοφορεί στο λιμάνι ο συνδυασμός Ε.Α.Σ.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

ΟΛΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΕΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ

Όλοι στον αγώνα για την κατάχτηση πραγματικών αυξήσεων για το 1991 και την υπογραφή της νέας Σύμβασης

Ο Συνδυασμός μας χαιρετίζει αγωνιστικά όλους τους μεταλλεργάτες και εύχεται το 1991 να είναι μια χρονιά πλούσια σε καταχτήσεις και αγώνες για το καλό όλων των συναδέλφων και των οικογενειών τους.

Με την ευκαιρία αυτή θέλουμε να σας ευχαριστήσουμε που με την ψήφο σας μας δώσατε την δυνατότητα να παλεύουμε σήμερα από καλύτερες θέσεις για την υπεράσπιση των ταξικών συμφερόντων όλων των μεταλλεργατών.

Η αλλαγή προς τα μπροστά στην πορεία του Συνδικάτου έχει σήμερα αρχίσει.

Οι τέσσεροι σύμβουλοι του συνδυασμού μας, Δ. Γουρνάς, Σ. Μπιδικούνης, Κ. Λιακόπουλος, και Α. Πολίτης, μπορούν να εγγυηθούν αυτή την πορεία, στηριγμένοι σ' όλους τους αγωνιστές της Ζώνης, σ' όλους τους συνάδελφους που ποθούν ένα πραγματικά δημοκρατικό και αγωνιστικό σωματείο.

Τιμώντας την ψήφο σας, δηλώνουμε ότι θα δώσουμε όλες τις δυνάμεις μας για να γίνει το Συνδικάτο μέσα στο λιμάνι, το μεγάλο όπλο της διεκδίκησης και της υπεράσπισης των συμφερόντων μας.

Ήδη ξεκινήσαμε και βάλαμε σε μόνιμη λειτουργία τα γραφεία του παραρτήματος του Συνδικάτου στο Πέραμα.

Καλούμε κάθε συνάδελφο για οποιοδήποτε πρόβλημα και να έχει να έρχεται στο παράρτημα για να μεθοδεύουμε από κοινού την λύση του. Ήρθε η στιγμή να καταλάβει καλά η εργοδοσία πως στο λιμάνι υπάρχει Συνδικάτο, Συνδικάτο που μέρα με τη μέρα καταχτάει όλο και πιο πολύ την εμπιστοσύνη των συναδέλφων, μέσα από τον αγώνα ενάντια στις αυθαιρεσίες και στην τρομοκρατία της εργοδοσίας.

Στηρίχτε αυτή την προσπάθεια. Αντισταθείτε συλλογικά και οργανωμένα σε κάθε καταπάτηση των καταχτήσεών μας.

Είμαστε αποφασισμένοι να περιφρουρήσουμε όλες τις καταχτήσεις και τα δικαιώματά μας, να ανοίξουμε μαζί με όλους τους συναδέλφους νέους δρόμους για το μέλλον του κλάδου.

Συνάδελφοι

Βρισκόμαστε μπροστά σε αγώνα για την υλοποίηση των νέων αιτημάτων μας για το 1991.

Η εργοδοσία έχει καταγγείλει από τον Σεπτέμβρη τις συλλογικές συμβάσεις των τριών τελευταίων χρόνων προσπαθώντας να αφαιρέσει το σύνολο των καταχτήσεών μας. Εφέτος η πάλη μας για την υπογραφή της νέας τοπικής συλλογικής σύμβασης, εξαιτίας αυτού του γεγονότος, προβλέπεται ιδιαίτερα σοβαρή και επίμονη.

Ταυτόχρονα έχουμε να αντιμετωπίσουμε την κυβερνητική εισοδηματική πολιτική η οποία δεν κάνει τίποτα άλλο από το να κλέψει ακόμα πιο πολύ το μεροκάματο του εργάτη.

Η φτώχεια και η ανεργία είναι σήμερα η μεγάλη απειλή για όλους τους εργαζόμενους.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση δεν μας μένει άλλος δρόμος από την ενότητα και τον αγώνα για πραγματική αύξηση πάνω στο μεροκάματο. Μια αύξηση που σύμφωνα με τις δικές μας εκτιμήσεις δεν μπορεί να είναι κάτω από 25% από 1 Γενάρη και 12% από 1 Μάη.

Αυτή θα είναι μία από τις προτάσεις μας σήμερα στις 8 Γενάρη στο Δ.Σ. του Συνδικάτου και στη Γ. Συνέλευση που θα γίνει αργότερα.

Υποστηρίχτε αυτό το αίτημα και ετοιμαστείτε για αγώνα. Δεν έχουμε άλλο δρόμο. Αν μείνουμε απαθείς και σκύψουμε μοιρολατρικά το κεφάλι θα μας λιώσουν.

Οι τιμές στα είδη διατροφής, στα καύσιμα και στα ρούχα τρέχουν στα ύψη. Τα νοίκια το ίδιο. Όλα σ' αυτή τη χώρα ανεβαίνουν καλπάζοντας εκτός από ένα:

Το μεροκάματο!

Απαιτούμε, λοιπόν, να μπορούμε να ζούμε διεκδικώντας μια αύξηση στο ύψος του πληθωρισμού 25%, με ασφαλιστική δικλείδα την αύξηση του 12% το Μάη.

Πάρτε λοιπόν αυτόν τον αγώνα στα χέρια σας με πίστη και ελπίδα.

Ελάτε σ' αυτό το Δ.Σ. σήμερα το απόγευμα, και ετοιμαστήτε για την μαζική σας συμμετοχή στη Γ.Σ. που θα οριστεί σύντομα.

Η νίκη θα είναι των μεταλλεργατών! Η πολιτική της πείνας δεν θα περάσει!

Η τοπική συλλογική σύμβαση πρέπει να υπογραφεί και θα υπογραφεί! Μόνο έτσι θα σταθούμε όρθιοι περιφρουρώντας τα κεκτημένα με αγώνες δικαιώματά μας!

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 2

συμφέρει να ξεκινήσει μια κόντρα με την Αλβανία, γιατί αυτοί, πατώντας πάνω στον αντιτούρκικο σοβινισμό θέλουν να στρέψουν όλη την αστική τάξη ενάντια στην Τουρκία.

Και αυτοί λοιπόν εκμεταλεύονται το δράμα των Αλβανών προσφύγων για να φθείρουν τον Μητσοτάκη και την κυβέρνησή του.

Αποφεύγουν όσο μπορούν μάλιστα να τους αποκαλούν «Βορειοηπειρώτες» για να δείξουν στον Αλία ότι από αυτούς δενέ'χει να φοβάται τίποτα, και μπορεί να κάνει απερίσπαστος την αντιγιουγκοσλαβική του πολιτική ώστε να τον χρησιμοποιήσουν στον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας πατώντας πάνω στις βλέψεις του για το Κοσυφοπέδιο, αν αυτή αντισταθεί στην Ρώσικη πολιτική για τα Βαλκάνια.

Αυτό που έχει να κάνει αυτός ο Λαός της νότιας Αλβανίας και αυτοί οι πρόσφυγες είναι να γυρίσουν πίσω (αν μπορέσουν βέβαια χωρίς να υποστούν διώξεις από την Αλβανική κυβέρνηση) και να ενωθούν με ολόκληρο τον Αλβανικό λαό σε έναν αγώνα για την ανατροπή του φασιστικού καθεστώτος και την οικοδόμηση ενός πραγματικού σοσιαλισμού όπου τα μέσα παραγωγής και την εξουσία θα την έχει πραγματικά ο λαός κάτω από την καθοδήγηση της εργατικής τάξης αναπτύσσοντας την πιο πλατειά δημοκρατία.

Αν δεν μπορέσουν να γυρίσουν πίσω οι πρόσφυγες εμείς, η ΟΑΚΚΕ, θα συμπαρασταθούμε στην τραγωδία τους και θα τους καλέσουμε να ενωθούν με τον υπόλοιπο λαό για να διεκδικήσουν το αναφαίρετο δικαίωμα στην δουλειά για να μπορέσουν να σταθούν στα πόδια τους και να ζήσουν σαν άνθρωποι με το κεφάλι ψηλά.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΣΥΜΦΩΝΑ
ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ
Κ. Λιακόπουλος,
Βρανζίρου 55
Αθήνα

ΣΕΒΑΡΝΤΝΑΤΖΕ:
ΕΝΑΣ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΣ ΚΑΓΚΕΜΠΙΤΗΣ

Αν πριν από πέντε χρόνια κάποιος άνθρωπος έκανε την πρόβλεψη ότι όλες οι κυβερνήσεις της δυτικής Ευρώπης και η κυβέρνηση των ΗΠΑ θα αισθανόντουσαν συντριβή γιατί παραιτήθηκε από υπουργός εξωτερικών της ΕΣΣΔ ένα παλιό στέλεχος της K.G.B., αυτός ο άνθρωπος θα εξασφάλιζε το χαραχτηρισμό του τρελού.

Κι όμως, τι ρίγος ήταν αυτό που αισθάνθηκαν όλες οι δυτικές καγκελαρίες όταν ο Σεβαρντνάτζε ανακοίνωσε την παραίτησή του, πόσο ανοιχτά και θορυβώδικα θρήνησαν όλοι αυτοί τον πιο αγαπημένο φίλο τους!

Η πορεία του είναι τυπική για ένα νέο μέλος του Π.Γ. του ΚΚΣΕ. Αυτός ο γεωργιανός μπαίνει στη νεολαία του κόμματος το 1946. Το 1953 πάει με τους Χρουστοφικούς και ανεβαίνει στην ομοσπονδιακή καθοδήγηση της Νεολαίας υπεύθυνος σε ζητήματα ασφάλειας. Μόλις πέφτει ο Χρουστσόφ, περνάει με τους μπρεζνιεφικούς, μπαίνει στην ασφάλεια της Τιφλίδας και ταχύτατα γίνεται υπουργός εσωτερικών, δηλαδή πολιτικός προϊστάμενος της αστυνομίας, κάτω από τις διαταγές του τοπικού αρχηγού της K.G.B. και παίρνει το βαθμό του ταξίαρχου της K.G.B..

Προϊστάμενό του έχει από το 1972 τον αρχηγό της K.G.B. της ΕΣΣΔ Αντρόποφ, που προφανώς τον εμπιστεύεται αρκετά για να μπορέσει να γίνει ο Γραμματέας του κόμματος της Γεωργίας και ταυτόχρονα αναπληρωματικό μέλος του Π.Γ.

Ποιος ξέρει πόσες γεωργιανές μανούλες κλάψανε εξαιτίας αυτού του ανθρώπου! Εννοείται ότι κάτι τέτοιο δεν απασχολεί καθόλου τους δυτικούς ιμπεριαλιστές.

Το πραγματικά μεγάλο ερώτημα είναι τι οδήγησε έναν τέτοιο καιροσκόπο, έναν άνθρωπο, δηλαδή, που πάντα τον ακολούθησε πετυχημένα το κυρίαρχο πολιτικό ρεύμα στο κόμμα και στο κράτος, στο να παραιτηθεί από τη ζηλευτή θέση του υπουργού Εξωτερικών της ΕΣΣΔ. Και τι τον έκανε να καταγγείλει, δίχως να τους κατονομάσει, κάποιους που ετοιμάζουν φασιστικό πραξικόπημα.

Η εξήγηση κατά τη γνώμη μας βρίσκεται σε δυο σημεία που ο ίδιος τόνισε: Το ένα έχει να κάνει με το πελώριο κίνημα ανεξαρτησίας των εθνοτήτων της ΕΣΣΔ και το δεύτερο με τις εξελίξεις στον Κόλπο. Η παραίτηση Σεβαρντνάτζε στην ουσία πίεζε σε δυο κατευθύνσεις τη Δύση.

Η μία ήταν να απομονώσει η Δύση και να τσακίσει, μαζί με την Κεντρική ρώσικη εξουσία, το ανεξαρτησιακό κίνημα των Βαλτικών, της Γεωργίας και της Αρμενίας, και η δεύτερη ήταν να εμποδιστούν οι ΗΠΑ να εξαπολύσουν την επίθεσή τους ενάντια στο Ιράκ.

Τι είπε στα δυο αυτά ζητήματα ο Σεβαρντνάτζε; Σχετικά με το πρώτο τόνισε ότι ο «εθνικιστικός» αναβρασμός θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια επανάληψη των αιματηρών επεισοδίων του 1989 - 90, οπότε μια διχτατορία θα είναι αναπόφευκτη και η «συνέχιση της σημερινής εξωτερικής πολιτικής θα καταστεί αδύνατη».

Με άλλα λόγια, ο Σεβαρντνάτζε είπε στη Δύση και στις ίδιες τις χώρες που παλεύουν για ανεξαρτησία από το ρώσικο ιμπεριαλισμό: «Αν συνεχίσετε να φωνάζετε για ανεξαρτησία και σεις στη Δύση υπερασπίζετε αυτές τις φωνές, τότε θα έρθουν στην εξουσία οι κακοί, οι επιθετιστές, οι μπρεζνιεφικοί και θα τελειώσει η περεστρόικα, δηλαδή η δήθεν υποταγή της Ανατολής στη Δύση».

Κάτι ανάλογο είπε και για τον Κόλπο, ότι δηλαδή ορισμένοι στρατιωτικοί δυσφορούν για τις διαρκείς υποχωρήσεις που κάνει η Μόσχα απέναντι στις ΗΠΑ. Και αυτό σημαίνει το εξής: «Μην επιχειρήσετε πόλεμο στο Ιράκ, γιατί τα γεράκια του σοβιετικού στρατού θα μας εμποδίσουν να σας υποστηρίξουμε ή, αν σας υποστηρίξουμε, αυτοί θα κινηθούν πιο γρήγορα για μια διχτατορία.

Αφού λοιπόν εκστομίζει αυτήν τη διπλή απειλή ο παλιός και έμπειρος καγκεμπίτης, έρχεται η ώρα να τη μετατρέψει σε ζωντανό εκβιασμό και παραιτείται. Παραιτείται για να μην έρθουν οι «φασίστες» (Λες και υπάρχει τίποτα πιο φασιστικό από τον ίδιο), για την ακρίβεια για να μη δοθούν λαβές στους «φασίστες», που σημαίνει για να σταματήσει αμέσως το κίνημα της ανεξαρτησίας και να πισωγυρίσουν οι αμερικάνοι στον Περσικό. Ο Σεβαρντνάτζε δηλαδή δεν απειλεί τους φασίστες, απειλεί τους πραγματικούς αντιπάλους του σοσιαλιμπεριαλισμού, δηλαδή τους λαούς που είναι εξαρτημένοι από αυτόν και την άλλη ιμπεριαλιστική υπερδύναμη. Τους λέει «αν θέλετε έναν υπουργό εξωτερικών σαν και μένα, δηλαδή μια τόσο γλυκιά εξωτερική πολιτική, πρέπει να κάτσετε ήσυχα».

Αυτή η κίνηση κατάφερε να φέρει συγκίνηση στους αποδέχτες της. Και οι Βαλτικές και οι ΗΠΑ έκφρασαν με ορμή τη συμπαράστασή τους στο Σεβαρντνάτζε. Όμως ακόμα δεν είχε ισχυρή επιρροή στις πραχτικές αποφάσεις των αντιπάλων της. Οι εκπρόσωποι των Δημοκρατιών της ΕΣΣΔ δεν έμειναν στο Συνέδριο των Λαϊκών Αντιπροσώπων και οι Αμερικάνοι δεν συζητάνε επίσημα υποχωρήσεις στο Χουσεΐν. Όμως ρήγματα άνοιξαν και στα δυο μέτωπα. Ο Γκορμπατσόφ απόσπασε την έγκριση από το Συνέδριο για τη δημιουργία του κεντρικού συμβουλευτικού οργάνου όλων των δημοκρατιών, ενώ σε συνθήκες πλήρους διεθνούς κάλυψης τα στρατεύματα του σοβιετικού υπουργείου Εσωτερικών κατέλαβαν το μεγαλύτερο συγκρότημα εκτύπωσης στην πρωτεύουσα της Λετονίας.

Όσο για τον Κόλπο, δεν μπορεί να είναι άσχετη με την παραίτηση Σεβαρντνάτζε η πετυχημένη πρωτοβουλία του Γκένσερ να μαζέψει όλη την ΕΟΚ και να την οδηγήσει σε διαπραγματεύσεις με το Ιράκ λίγες μέρες πριν από την εκπνοή του τελεσίγραφου του ΟΗΕ, ούτε και η αποστολή εκπροσώπου της επιτροπής εξωτερικών υποθέσεων της γαλλικής εθνοσυνέλευσης στο Ιράκ.

Όμως το πιο χαρακτηριστικό στοιχείο σ' αυτήν την παραίτηση του Σεβαρντνάτζε, στοιχείο που αποκαλύπτει το θεατρικό χαρακτήρα της, είναι ότι δεν έγινε ακόμα αποδεχτή από τον Γκορμπατσόφ. Αυτόν τον ίδιο τον Γκορμπατσόφ που ο Σεβαρντνάτζε κατηγόρησε ότι συγκεντρώνει επικίνδυνα πολλές εξουσίες στα χέρια του (πράγμα που οδήγησε πολλούς αναλυτές στο συμπέρασμα πως υπάρχει σύγκρουση ανάμεσα στους δυο αυτούς στυλοβάτες της νέας εξωτερικής πολιτικής της ΕΣΣΔ).

Ποια θα είναι η κατάληξη αυτής της υποτιθέμενης κρίσης κανείς δεν ξέρει. Το σίγουρο είναι ότι, αν και μια πρώτη απόφαση για το τι θα γίνει με τον Σεβαρντνάτζε θα παρθεί στις 8 του Γενάρη από το Ανώτατο Σοβιέτ, οι μετοχές του στην παγκόσμια πολιτική σκηνή έχουν ανέβει στο κατακόρυφο. Όσο ο Γκορμπατσόφ υποχρεώνεται να σκληραίνει και να μετατοπίζεται «προς τα δεξιά» (πάντα με τις συμβατικές έννοιες, που αντίστροφα με την πραγματικότητα χρησιμοποιούν οι δυτικοί), τόσο κάποιος πρέπει να μένει σταθερός στα «αριστερά» δηλαδή στην ύφεση, στη δημοκρατία, στην περεστρόικα, με λίγα λόγια να λειτουργεί σαν δυνατό υπνωτικό.

Αυτός είναι ένας ρόλος που πολύ καλά μπορεί να παίξει αυτός ο μειλίχιος και αξιαγάπητος Καγκεμπίτης.

ΟΙ 28 ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ
ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΤΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ένα ερώτημα που απασχόλησε τους πολιτικούς παρατηρητές αυτό τον καιρό ήταν ποιο ήταν το νόημα της καταψήφισης των αμυντικών δαπανών από 28 βουλευτές του ΠΑΣΟΚ με επικεφαλής τα τρία μέλη του Ε.Γ. Σημίτη, Πάγκαλο, Μερκούρη.

Η γνώμη μας είναι ότι ανταρσία εικοσιοχτώ βουλευτών εναντίον του Παπανδρέου είναι πολύ μεγάλη για να μην την έχει οργανώσει ο ίδιος ο Παπανδρέου.

Άλλωστε ταιριάζουν πολλά και καλύτερος σκηνοθέτης για παραπλάνηση του αντιπάλου και προβοκάτσια δεν υπάρχει από τον Παπανδρέου.

Κατ' αρχήν τα τρία μέλη του Ε.Γ. δεν είναι τυχαία. Ο Σημίτης είναι ο Ευρωπαιόφιλος, ο Πάγκαλος είναι αυτοδυναμικός και η Μερκούρη είναι ο Συνασπισμός. Δεν πρόκειται δηλαδή για κάποια πραγματική σύγκρουση ανάμεσα σε τάσεις αυτή που εκδηλώθηκε με τη λεγόμενη ανταρσία.

Αν υπήρχε κάποια δυνατότητα ανταρσίας αυτή θα ήταν των αυτοδυναμικών ενάντια στην τάση Λαλιώτη - Παπανδρέου, όμως σ' αυτή την περίπτωση ο Παπανδρέου θα έπαιρνε το μέρος τους και ταυτόχρονα θα τους συνιστούσε σύνεση.

Δεύτερον, το σημείο στο οποίο εκδηλώθηκε η σύγκρουση ήταν πολύ ευαίσθητο ώστε ο Παπανδρέου να μην «κόψει κεφάλια». Επρόκειτο για το στρατό, εκεί όπου ο σοσιαλφασισμός ρίχνει όλο του το βάρος και όπου γίνονται οι λιγότεροι πειραματισμοί. Ποτέ ο Παπανδρέου δεν θα άφηνε να δεχτεί χτύπημα η «εθνική του στρατηγική» που στηρίζεται σταθερά στον προσεταιρισμό των καραβανάδων.

Είναι φανερό ότι ο Παπανδρέου έδινε μ' αυτό τον τρόπο μια πολύ σκληρή προειδοποίηση: να μην επιχειρήσει ο Μητσοτάκης προώθηση των θέσεων της Ν.Δ. μέσα στο στρατό.

Τρίτο, και μιας και μιλήσαμε για σκηνοθεσία, όλα συνηγορούν στο ότι ο Παπανδρέου δεν ήθελε να αναλάβει ο ίδιος την ευθύνη μιας πολιτικής σκληρής αντιπαράθεσης με τη Ν.Δ. που εκδηλώθηκε, όπως γράφουμε στο κεντρικό μας άρθρο, και με τη χούντα και τώρα με τους μαθητές. Ο Παπανδρέου φυλάει για τον εαυτό του τη δυνατότητα να παίζει το ρόλο της γέφυρας με την Ν.Δ., δηλαδή να παίζει μέχρι τέλους το παιχνίδι του οικουμενισμού. Ιδιαίτερα θέλει να έχει πάντα τη δυνατότητα να προσεγγίζει και να ταλαντεύει τον Καραμανλή με τον οποίο παίζει πολιτικό μπιζ εδώ και χρόνια. Του καταφέρνει τα πιο εξοντωτικά χτυπήματα ενοχοποιώντας πάντα άλλους γι' αυτά.

Αυτό κατά τη γνώμη μας είναι το νόημα της «αποστασίας» των 28. Μια τέτοια αποστασία δεν φανερώνει την αδυναμία του Παπανδρέου να ελέγχει το κόμμα του, όπως συμπέραναν όλοι οι πολιτικοί σχολιαστές - κοσμικογράφοι της αστικής τάξης, αλλά ακριβώς αντίθετα τη δυνατότητα να το ελέγχει τόσο πολύ ώστε να σκηνοθετεί συγκρούσεις ακόμα και εναντίον του.

Βέβαια και στη συγκεκριμένη και σε άλλες περιπτώσεις δεν αποκλείεται μερικοί βουλευτές να διάλεξαν την στιγμή να πραγματοποιήσουν και τη δική τους μικρή αντιπαπανδρεϊκή εξέγερση, βλέποντας έναν τόσο μεγάλο όγκο εύθικτων και αγαναχτισμένων πασοκτζήδων. Υπάρχει αυτή η πλευρά αλλά δεν φαίνεται καθόλου νάναι, προς το παρόν τουλάχιστον, απειλητική για τον αρχισυνωμότη Παπανδρέου.

ΜΑΘΗΤΕΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 6

να τα διεκδικήσουν μπροστά στο λαό γνήσιοι δικοί τους εκπρόσωποι. Δεν είναι τυχαίο πως εκείνοι που προσπαθούν σήμερα να αλλάξουν την αιχμή των αιτημάτων προσπαθούν να καπελώσουν τα συντονιστικά όργανα των σχολείων και να εμφανιστούν στην τηλεόραση διαστρεβλώνοντας και ξεπουλώντας τα πραγματικά αιτήματα.

Μαθητές - μαθήτριες.

Οργανωθείτε αντισταθείτε, στους υπονομευτές, πάρτε τον αγώνα στα χέρια σας.

Η νίκη θα είναι δική μας.